

РЕШЕНИЕ

№ 26693

гр. София, 02.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **5039** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба от Я. И., гражданин на П., чрез адвокат Й., САК, срещу отказ за издаване на виза на виза вид "D" от 14.04.2025 г., издаден завеждащ консулска служба при Посолството на Р България в [населено място], С. А..

В жалбата се твърди, че оспореният индивидуален административен акт е незаконосъобразен, в противоречие процесуалните правила и материалния закон. Счита, че постановения отказ е издаден в нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 от АПК-липсват фактически и правни основания за издаването му, както и конкретни установявания. Посочва, че като основание за отказ адм. орган е вписал освен чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, според които се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не е доказана достоверна целта и условията на заявеното пребиваване, е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Според оспорващия с оспорения акт се засяга правото на личен и семеен живот и правото на труд, както и че се нарушава забраната за дискриминация. Органът не е анализирал всички събрани доказателства, от една страна ДАНС е дала положително становище за достъп до пазара на труда, а след това, отрицателно становище за дългосрочно пребиваване на територията на РБ. Цитира съдебна практика. Претендира разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. А., която поддържа жалбата и претендира адв. възнаграждение по реда на чл. 38 ал.2 вр. ал.1 т.2 от

ЗА.

Ответникът – З. при Посолството на Р България в [населено място], С. А., чрез Министерство на външните работи не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по подадено заявление за издаване на виза вид "D" от 19.02.2026г. от Я. И., гражданин на С. А.. Преписката съдържа заявление за издаване на виза тип "D" в превод на български език. Представено е писмо от Дирекция „Миграция“ до „Ю. ООД, и до Директора на Дирекция „К. отношения“ при МВР за това, че за посоченото лице има предоставен достъп до пазара на труда на осн. чл. 24и от ЗЧРБ за срок от три години, като в срок от 7 дни лицето следва да извърши конкретни действия, в противен случай производството ще се прекрати. Представени са други документи, декларация за предоставен адрес на пребиваване, копие на личен паспорт, застрахователна полица, свидетелство за управление на МПС, Заповед №4/21.04.2024г. на ръководител Посолство на РБ в Р., , Заповед №95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи и становище на ДАНС, обособено в класифициран том.

Както се посочи по –горе постановения отказ е на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.23 от ЗЧРБ, като мотиви е посочено, че е установено явно разминаване между подписа на апликанта в предварителния трудов договор и този в националния му паспорт. Налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза и истиността на тяхното съдържание.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима подадена е чрез административния орган, издал оспорения акт, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от З. в Консулска служба на РБългария в [населено място], за което свидетелстват заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г./л.30/ на министъра на външните работи и заповед № 4 от 21.04.2024 г. на ръководител Посолство на РБ в Р., Кралство С. А..

Административният акт е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Оспореният акт е издаден при спазване на приложимите материално- правни норми.

Съгласно чл. 10, ал. 11 от ЗЧРБ отказва се издаване виза в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ . Според посочените в заповедта хипотези: на чл. 10, ал. 1, т. 17 от закона, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, а според т. 23- е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 10а ал. 3 от ЗЧРБ мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай, че този документ

съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация. Относно становището на ДАНС, трябва да се съобрази, че отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган безспорно, когато касае сигурността. Така становището на ДАНС в хипотезата на чл. 22, ал. 4, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ представлява и мотиви на акта, с който се отказва предоставяне съответното право. Наложена е практиката, че доколкото това становище не подлежи на отделен контрол, то законосъобразността се преценява при оспорването на крайния акт, тъй като се засяга правната сфера на лицето. /така решение № 8151 от 13.06.2014 г. на ВАС по адм. д. № 4656/2014 г., VII о., решение № 13436 от 29.10.2020 г. на ВАС по адм. д. № 3673/2020 г., IV о.. В този смисъл е и т. 2 от решение от 22 септември 2022 г. на СЕС по дело С-159/21, че не се допуска национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, поради което решаващият орган да е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище.

С оглед гореизложеното, се налага извода, че мотивираното становище е обвързващо за органа и съда, но становището на ДАНС подлежи на инцидентна проверка в съдебното производство във връзка със своята мотивираност. По делото не са представени документи, които да оборват констатациите на ДАНС, свързани с недостоверността на целта и условията на престоя и формалното изпълнение на изискванията на ЗЧРБ. Тези изводи се градят обикновено на база констатации на полицейските органи в страната, които правят проверка на място, но направени изводи от органите на ДАНС не могат да се игнорират, макар да не са свързани с националната сигурност. Съдът намира, че правилно въз основа на изложеното е направен извода, че целта и условията на престоя не са обосновани, от страна на оспорващия в съдебното производство не са ангажирани никакви доказателства за оборване на констатациите, установени с доказателствата по преписката. Чрез тях ответникът е доказал наличието на визираните обстоятелства, които водят по посочената хипотеза на отказ по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, след като ДАНС е направил обоснован извод, че са налице явни несъответствия в подадените документи за виза, които кореспондират с хипотезите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, в каквато насока се е произнесъл и адм. орган.

От своя страна ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България (чл. 6, ал. 3 от ЗДАНС), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци на територията на страната. От изложеното следва, че отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган. Получаването на писмено становище от ДАНС по чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС е задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци и на визи в Република България (чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ и чл. 57, ал. 1 от ППЗМВР). Имащо характеристиките на акт по чл. 21, ал. 5 от АПК, то не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, а законосъобразността му следва да се прецени при оспорването на крайния акт.

По аргумент от разпоредбите на чл. 13, вр. чл. 8 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС), засегнатото лице следва да разполага с ефективна съдебна защита срещу засягащия го акт. Постановеният въз основа на отрицателното становище на ДАНС административен акт заяга правната сфера на чуждия гражданин. Ето защо, макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото

от ДАНС становище, съдът, воден от задължението за преценка на пропорционалност на наложената мярка и гарантиране на правото на ефективна съдебна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на процесния отказ.

Доколкото в хода на съдебното дирене не се ангажираха доказателства, които да опровергават заключението на ДАНС, съдът кредитира данните съдържащи класифицирана информация, събрани от ДАНС, като достоверни. По силата на чл. 4, ал. 1 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност", агенцията извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред.

На следващо място, съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗДАНС, агенцията осъществява информационно-аналитична, прогностична, контролна, координационна и методическа дейност със собствена и на други държавни органи информация от значение за националната сигурност; а съгласно чл. 41, ал. 1, т. 2 от същия закон ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по ЗЧРБ.

Видно от цитираните по-горе разпоредби на ЗДАНС и ЗЧРБ, участието на органите на ДАНС в производствата по ЗЧРБ е в изпълнение на задачите им по осъществяване на контролната им дейност във връзка с пребиваването на чужденците в държавата ни.

Водим от изложеното, настоящият състав счита, че становището има за цел да бъде осъществен превантивен контрол и оценка на риска спрямо лицата, влизащи в страната, като по този начин се изпълнява генералната причина за съществуването на ДАНС, а именно защитата на националната сигурност. Целта на въведения разрешителен режим по отношение пребиваването в РБ на чужденци - граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност.

В тази връзка, съдът счита, че основният спор е за приложението на материалния закон и наличието на предпоставките, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 и 23 от ЗЧРБ. Именно законосъобразността на акта посредством проверка на решаващата воля на органа, обективизирана в тези мотиви, следва да провери съдът в процедурата по съдебно обжалване.

С позоваване на нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, издателят на административния акт е изпълнил задължението си да мотивира същия, според изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. В случая подробни мотиви, които обосновават отказа се съдържат в становището от ДАНС, постъпило с придружително писмо рег. № R.-001-03-M-6-2412 от 10.06.2026г. в Секретно деловодство на съда, с което съдът се запозна, за да постанови настоящото решение. Защитата на националната и обществена сигурност и правата на другите, са основания, предвидени в чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата и основните свободи, въз основа на които се допуска да бъде ограничено правото на личен живот, за каквото твърди в жалбата си оспорващия.

На следващо място, настоящият състав следва да отбележи, че в разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава.

Отказът е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК,

съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел.

От друга страна, специфичното в случая изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразените становища допълват мотивите на оспорения отказ в контекста на задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС - мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт се прилага и не противоречи на закона. В случая мотивите за отказа се съдържат в писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност", което представлява документ, получен в съда, който съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация.

С оглед събраните доказателства, възражението за нарушение на КЗПЧ, е неоснователно. За да е налице то, нарушението следва да е реално, осъществено в действителност. В конкретния случай, изложените възражения за нарушен чл. 6 и чл. 7 ЕКПЧ, не изтъкват защита на цел, приоритетна пред националната сигурност. В тази връзка, спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 23 от ЗЧРБ. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване.

В Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С – 225/19 г. и С-226/19 г., т. 34, е прието, че "при разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаване на отказ за виза върху стандартен формуляр – бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване.

Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и на ефективна защита. "

В този аспект, съдът счита, че оспореният отказ не страда от липса на мотиви и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 2 от АПК. Бланковата форма отговаря на изискванията на Визовия кодекс, съдържа изискуемите реквизити, отбелязани са правното основание за отказ – чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 23 от ЗЧРБ, издаден е в съответствие с материалния закон и с целта на закона. Водим от изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Разноски не се претендират от ответната страна.

Така мотивиран, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. И., гражданин на П. срещу отказ за издаване на виза на виза вид "D" от 14.04.2025 г., издаден от завеждащ консулска служба при Посолството на Р България в [населено място], С. А.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

